

Lebedele sălbaticе 2

Turțița rumenită 6

Soldățelul de plumb 10

Surorile Nalba și Răsura 14

Cei trei țapi 18

Motanul Încălțat 22

Prințesa și bobul de mazăre 26

Privighetoarea 30

LEBEDELE SĂLBATICE

A fost odată un rege care avea unsprezece fii și o singură fiică, al cărei nume era Eliza. Din nefericire, mama copiilor muri și, curând, regele își luă altă nevastă. Însă mama vitregă nu-i avea deloc la inimă pe Eliza și pe cei unsprezece frați ai ei.

În cele din urmă, maștera izbuti să-i gonească pe copii de la palat. Numai că, înainte de a-i vedea

plecați, încercă să-i prefacă pe cei unsprezece băieți în niște păsări hâde. În loc de asta, ei se preschimbară în unsprezece lebede frumoase. Scoțând țipete deznădăjduite, păsările se înălțară în

văzduh și dispărură, găsindu-și adăpost într-o pădure. Dar de îndată ce se lăsa seara, lebedele se prefăceau la loc, în oameni.

La revărsatul zorilor însă, se preschimbau iarăși în lebede. În toată vremea asta, sora lor, Eliza, se ruga fierbinte ca vraja să se destrame.

Într-o noapte, fata visă că zboară și ajunge la palatul unei zâne.

– Cum aș putea să le vin în ajutor fraților mei, zână bună? o întrebă ea.

Iar zâna îi spuse să culeagă urzici dintre cele amarnic de usturătoare, care creșteau într-un cimitir întunecos și înfricoșător. Din urzicile acelea, spunea zâna, ar fi trebuit Eliza să împletească mai apoi unsprezece cămăși. Dar, înainte ca fata să plece de la castelul ei, zâna cea bună o mai povățui:

– Și ai grijă să nu scoți vreo vorbă, de când te vei apuca de lucrul ăsta și până îl vei duce la bun sfârșit! Căci de vei vorbi, atunci frații tăi vor rămâne lebede pe vecie!

Când se trezi din vis, Eliza merse în cimitirul aflat în apropiere și se apucă de cules cât mai multe urzici. Își înțepă mâinile până i se înroșiră și i se umplură de o mulțime de bășicuțe. Ajunsă acasă, fata călcă urzicile cu picioarele goale și le toarse în fire pentru țesut. Tot timpul cât lucră, nu

scoase nici măcar un suspin, necum să încerce a vorbi cu frații ei. Peste câteva zile cămășile fură gata, iar Eliza le aruncă pe spinările celor unsprezece lebede. Pe dată, păsările se preschimbară în cei unsprezece frați ai săi. Vraja se destrămasese! Copiii meraseră la tatăl lor și-i povestiră despre faptele mârșave ale mamei vitrege, iar acesta o goni numaidecât din țară!

TURTIȚA RUMENITĂ

A fost odată o femeie care avea șapte copii tare pofticioși. Într-o zi, în vreme ce se apucase să le gătească o bunătate de turțiță, copiii se îngrămădiră în jurul mamei, nerăbdători să guste din ce li se pregătea. Nici nu se rumenise bine pe-o parte, când unul dintre copii și începu să strige:

– Mamă, dă-mi și mie să gust o bucățică din turțiță, că nu mai pot de foame!

– Te rog, mămico dragă, vreau și eu să gust! se rugă un altul. Și numaidecât se puseră cu toții pe rugăminți.

– Aveți puținică răbdare! le răspunse mama. Trebuie să o întorc, ca să se rumenească și

pe partea cealaltă. După aceea o s-o tai în șapte bucăți și o s-o puteți mânca în voie.

Turtița se sperie și încercă să sară din tigaia femeii. Căzu însă la loc, pe partea pe care mai trebuia să se prăjească puținel. După ce se mai rumeni o vreme, își luă avânt și sări taman pe podea! Ieși apoi pe ușa casei... de-a rostogolul.

– Hei, turțișo, oprește-te! strigă într-un glas toți cei din casă. Ne e foame și-am vrea să te mâncăm!

Apoi se luară pe urmele turțișei, alergând după ea de-a lungul străzii. Numai că turțișo se rostogolea prea repede ca s-o poată ajunge! În drumul ei de-a dura, turțișo scăpă, rând pe rând, de un băiețel, de o găină, de un cocoș, de o rață și de o găscă. Și când te gândești ce mult își dorise fiecare să înfulece turțișo

aceea! Ea însă le răsă zeflemitor și-și văzu mai departe de rostogolitul ei. După atâta goană nebună, turțișo se întâlnește pe drum cu un cal.

– Turțișo, draguțo, lasă-mă să alerg pe

lângă tine și să-ți țin tovarășie! o rugă acesta. Crede-mă, nu-i deloc cuminte să pleci la drum de una singură...

Turțișo se învoi, iar calul cel isteț o îndreptă pe un drum plin de bolovani. Și nu trecu mult până când turțișo se lovi de-un bolovan și făcu un salt prin aer.

– Fii fără grijă, că te prind eu! îi strigă calul.

Și chiar se țin de cuvânt. Alergă după ea, o prinse din zbor în dinți, dar o și înghiți pe nerăsuflăte!

SOLDĂȚELUL DE PLUMB

A fost odată, cu mulți ani în urmă, un băiețel care a primit în dar, de ziua lui, o cutie cu soldăței de plumb. Toate figurinele stăteau în poziție de dreptți, tare mândre în uniformele lor strălucitoare. Soldățeii arătau cu toții, sau aproape cu toții, la fel. Spun „aproape”, pentru că unuia dintre ei îi lipsea un picior!

Într-o zi, băiețelul aranjă soldățeii pe masă, punându-i de pază în fața unui castel de jucărie.

Uitându-se în jur, soldățelul cel șchiop văzu o preafrumoasă domnișoară stând în fața castelului. Domnișoara aceea era făcută din carton și pe costumul ei, de culoarea cerului, avea prins un strălucitor giuvaier purpuriu.

Fiind balerină, ea ținea brațele arcuite grațios

deasupra capului și un picior ridicat, ca și cum ar dansa. Soldățelul de plumb crezu însă că și ei îi lipsește un picior. Tare bucuros, își zise în sinea lui: „Nici că puteam întâlni o fată mai potrivită să-mi fie soție!”. Și, toată noaptea, soldățelul de plumb și delicata balerină se priviră ochi în ochi.

